

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716202497
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716202497.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: U. Q., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. - B., J. M. XXXX/XX, prechodne bytom H., L. XXX, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 974,97 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/49/2016 - 154 zo dňa 05. 10. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 05. 10. 2017 č. k. 15C/49/2016 - 154 p
o t v r d z u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % na účet právneho zástupcu žalobcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 974,97 Eur spolu s 8,15 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 26. 02. 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). Osobitným výrokom rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.). O trovách odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie výrokom III. tak že žalobca a žalovaný nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému výrokom IV. uložil súd prvej inštancie povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok vo výške 114,50 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 29. 02. 2016 domáhal uloženia povinnosti žalovanému na zaplatenie bezdôvodného obohatenia celkovo vo výške 1.914,97 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Zvolen dňa 25. 05. 2016 rozsudkom vo veci rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.914,97 Eur spolu s príslušenstvom a rozhodol aj o trovách konania a povinnosti žalovaného uhradiť na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok. V dôsledku podaného odvolania žalovaného voči tomuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodoval vo veci Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 29. 11. 2016 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. 07. 2017, pričom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti nároku uplatnenom žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia v sume 974,97 Eur s príslušenstvom zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V časti nároku uplatňovaného titulom bezdôvodného obohatenia na Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX v sume 456,- Eur a Zmluve č. XXXXXXXXXX v sume 484,- Eur, spolu vo výške 940,- Eur s príslušenstvom rozsudok potvrdil. Súčasne zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a vo výroku o súdnom poplatku. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku konštatoval, že

z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu bolo zistené, že nárok uplatnený zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX v sume 794,97 Eur s príslušenstvom bol uplatňovaný titulom bezdôvodného obohatenia podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Nesporné v konaní bolo, že žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 29. 02. 2016. „Najneskôr trojročná objektívna doba pre uplatnenia nároku by bola v deň 29. 02. 2013“. Do uvedenej trojročnej objektívnej doby spadajú zaplatené platby od 07. 03. 2013 do 13. 08. 2013, celkovo v žalovanej sume 974,97 Eur. Odvolací súd poukázal na to, že v rámci objektívnej doby sa pohybuje subjektívna doba na uplatnenie bezdôvodného obohatenia, pričom táto začne plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Nakoľko súd prvej inštancie nezdôvodnil, kedy sa mal žalobca dozvedieť o tom, kedy na jeho strane došlo k vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia a kedy začala plynúť u neho subjektívna dvojročná doba na uplatnenie bezdôvodného obohatenia, vzhľadom na vnesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, bude musieť súd prvej inštancie uvedenú okolnosť objasniť, pretože pri ostatných úverových zmluvách, v časti ktorej bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený, tento problém nevznikol.

2. Súd prvej inštancie teda ďalej vo veci konal viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Následne nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom vypočul žalobcu k okolnostiam, za ktorých získal vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa žalovaného na jeho úkor. Žalobca potvrdil na pojednávaní dňa 05. 10. 2017, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení získal „surfovaním“ po internete ohľadom nebankových spoločností, kde si prezeral rôzne diskusné fóra. Tam sa dozvedel o JUDr. Rybárovi s tým, že približne dva alebo tri dni následne po prezeraní internetových stránok kontaktoval advokátsku kanceláriu JUDr. Rybára. Bolo to niekedy v mesiaci január. Nasledovala spolupráca a výzva na žalovaného. Žalobca spolu s právnym zástupcom poukázali na výzvu na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 22. 02. 2016, ktorú adresovali v uvedený deň prostredníctvom e-mailu žalovanému. V ďalšom obsahu odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 107 ods. 1, 2 OZ a uviedol, že tak ako odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, žalobca si uplatnil nárok v objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Najneskôr trojročná objektívna doba pre uplatnenie nároku bola dňa 29. 02. 2013, keďže žalobca podal žalobu na tamojšom súde dňa 29. 02. 2016. Prvá splátka, ktorú žiada vrátiť a ktorú poukázal žalovanému bola zo dňa 07. 03. 2013. Trojročná objektívna premlčacia doba tak uplynula dňa 07. 03. 2016. Žaloba bola podaná dňa 29. 02. 2016, to znamená, že bol nárok uplatnený v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Ostatné platby boli uskutočnené po tomto dátume, teda taktiež v trojročnej objektívnej dobe. Pokiaľ súd prvej inštancie skúmal subjektívnu premlčaciu dobu, vychádzal z vyjadrenia žalobcu, ako aj z listín doložených v spise a zistil, že žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor a že sa mal bezdôvodne obohatiť práve žalovaný, získal vedomosť v januári 2016. Následne dňa 22. 02. 2016 adresoval žalovanému výzvu. Pre ustálenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby tak súd vychádzal z výzvy zo dňa 22. 02. 2016, kedy podľa názoru súdu preukázateľne začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba. Pokiaľ žalobca tvrdil, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení získal niekedy v mesiaci január a následne dva-tri dni mal kontaktovať advokátsku kanceláriu, tieto okolnosti nevedel žiadnym spôsobom preukázať a doložiť svoje tvrdenia, preto jediným relevantným dôkazom svedčiacim o vedomosti začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je výzva adresovaná žalovanému. Po ustálení začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby súd považoval žalobcom uplatnený nárok aj na vydanie bezdôvodného obohatenia z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX za nárok uplatnený v zákonnej lehote a vyhovel mu. Ďalej súd poukázal na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a rozhodol o trovách konania. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Ďalej uviedol, že v rámci odvolacieho konania bol čiastočne úspešný žalovaný a čiastočne žalobca. Nakoľko s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 3 CSP odvolací súd o trovách konania nerozhodol a čiastočne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie, o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v novom rozhodnutí. Konštatoval, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v časti nároku vo výške 940,- Eur s príslušenstvom, neúspešný v časti nároku vo výške 974,97 Eur. Súd mal tak za to, že pomer úspechu v rámci odvolacieho konania k neúspechu oboch strán sporu bol približne rovnaký, preto rozhodol tak, že žalobca a žalovaný nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, pričom rozsudok napadol v celom rozsahu, bez bližšieho určenia napádaných výrokov rozsudku. Podanie odvolania zdôvodnil poukazom na ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Uviedol veľmi všeobecne, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné. K posúdeniu Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uviedol, že uvedenú zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle

Zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnom prípade je sporné v súvislosti s predmetnou zmluvou prisúdiť žalobcovi právny status spotrebiteľa, a teda súdom citované ustanovenia, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, sú neaplikovateľné. Nakoľko v zmluve je výslovne určený účel uzatvorenia zmluvy - zamestnania, je dlžník vyňatý s pod statusu spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že zmluva bola uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Namietal, že žalobca vstúpil do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Takéto prehlásenie žalobcu o použití finančných prostriedkov na výkon zamestnania je vlastnoručne podpísané, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedené hneď vedľa podpisu dlžníka. Žalovaný poukázal i na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 zo dňa 21. 02. 2017, v ktorom konštatoval, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu v situácii, ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahovala v písomnej forme zachytené prehlásenie ňou osobitne podpísané že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon zamestnania. Ďalej uviedol, že zmluva sa uzatvorila v zmysle § 497 a nasl. ObZ, z čoho jasne vyplýva, že iný zákon ani na daný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať. Ak by tak bolo urobené, bolo by to v rozpore so zákonom. Obchodný zákonník uvádza, že explicitne uvedené zmluvy sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov jeho ustanoveniami, od ktorého sa nie je možné odchyliť. O takéto ustanovenie ide i v prípade § 497 zmluvy o úvere.

4. Žalovaný ďalej namietal tú skutočnosť, že napádaný rozsudok je nepreskúmateľný a v tom dôsledku došlo k odopretiu možnosti žalovaného konať pred súdom. Žalovaný poukázal na nedostatočné odôvodnenie predmetného rozsudku a jeho následnú nepreskúmateľnosť. Ďalej namietal, že žalobca nepredložil ani jediný dôkaz o tom, že by bol úver vzatý za spotrebným úverom a aj napriek tomu sa súd priklonil na stranu žalobcu, a to bez toho, aby odkázal na akýkoľvek dôkaz, ktorý by svedčil jeho tvrdeniam a napokon jeho rozhodnutiu. Poukázal na obdobné rozhodnutie Okresného súdu Zvolen, Okresného súdu Bratislava IV (konanie sp. zn. 8C/22/2011, sp. zn. 4C/26/2011), rozhodnutie Okresného súdu Ružomberok č. k. 3C/46/2016 - 90.

5. K otázke premlčania žalovaný uviedol, že v prípade, ak by sa súd priklonil k tvrdeniam o bezdôvodnom obohatení na stranu žalobcu, žalovaný poukázal na skutočnosť, že v predmetnom prípade je nárok žalobcu v rozsahu 357,36 Eur premlčaný. Opätovne zdôraznil, že on ako žalovaný razantne odmieta, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Poukázal na ustanovenie § 100 ods. 1 OZ a uviedol, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu dňa 13. 08. 2015. Žalobca uplatnil svoj nárok na súde dňom 29. 02. 2016. Žalovaný má za to, že žalobcovi zo zmluvy o úvere subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr nasledujúcim dňom odo dňa zaplatenia splátky v sume 92,97 Eur, t. j. odo dňa 13. 08. 2013 a uplynula dňa 13. 08. 2015. Vzhľadom na skutočnosť, že od dňa 09. 07. 2012 (uhradením istiny) mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhradil sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky, pričom všetky predchádzajúce splátky sú rovnako premlčané v subjektívnej premlčacej dobe. Na základe uvedeného je nárok žalobcu premlčaný v dvojročnej subjektívnej lehote v celom rozsahu. Ďalej žalovaný uviedol, že tým, že splátky úveru uhradza sám dlžník v jemu uznannej výške, je možné úsudok v okamihu platenia sumy zodpovedajúcej istiny urobiť na základe jednoduchého matematického výpočtu. Preto sa musí dlžník dozvedieť o tom, že platí veriteľovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradí splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatí. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení, spočívajúca v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny (KS Trenčín sp. zn. 5Co/351/2016 zo dňa 17. 05. 2017). Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 391 ods. 1 CSP výrok I. rozsudku Okresného súdu Zvolen zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žalovaný žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

6. K odvolaniu žalovaného sa písomným podaním zo dňa 07. 12. 2017, doručeným súdu prvej inštancie dňa 08. 12. 2017, vyjadril žalobca. Najprv uviedol, že odvolanie žalovaného nemá zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 363 CSP. V prejednávacom prípade žalovaný v podanom odvolaní neuviedol všetky náležitosti odvolania, nakoľko v jeho odvolaní absentuje uvedenie rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie napáda. K namietanej otázke nepreskúmateľnosti napádaného rozhodnutia sa žalobca s touto argumentáciou žalovaného nestotožnil. Napadnuté rozhodnutie podľa názoru žalobcu spĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen

rozsiahu úvodnú popisnú časť, z ktorej vyplýva čoho sa strany domáhajú, aké dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový v prejednávanej veci súd, ale i spôsob a rozsah, akým sa súd prejednanou vecou zaoberal. K posúdeniu zmluvy o úvere žalobca uviedol, že v danom prípade ide o formulárovú zmluvu, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi, pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Navyše žalovaný pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržuje ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodríava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred samotným uzavretím zmluvy o úvere (§ 4 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých jej ustanovení a o tom, aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca žalovaného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy žalobca nepovažoval za sporný i s poukazom na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne obdobných veciach. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel výkonu žalobcovho zamestnania, je zavádzajúce a účelné. Je bežnou praxou žalovaného, že pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv sa snaží označiť klienta ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (v prípade ak povinný nemá žiadne podnikateľské oprávnenie), účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 4CoE/100/2013. Zároveň podporne k spotrebiteľskému charakteru uzavretej zmluvy poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 02. 06. 2013 sp. zn. II. ÚS 329/2013 - 15. K námietke premlčania žalobca uviedol, že s tvrdeniami žalovaného o premlčaní nároku v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe nemožno súhlasiť. Poukázal na ustanovenie § 107 ods. 1 OZ a uviedol, že žalobca odmieta tvrdenia žalovaného o údajnom premlčaní nároku a zároveň poukazuje na to, že tieto nie sú ničím podložené, a teda žalovaný vznesenú námietku premlčania riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. V prípade, ak žalovaný vznesie námietku premlčania, je jeho povinnosťou preukázať skutočnosť na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby). Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/353/2014, ďalej sp. zn. 4Obo/145/2007, rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 38/2015 - 17, ako i na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR. S poukazom na uvedené rozhodnutia sa teda nemožno stotožniť so záverom žalovaného o premlčaní nároku v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Záverom vyjadrenia žalobca poukázal na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukázal na aktuálne znenie článku 2 Civilného sporového poriadku. Taktiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia vzniknuté v odvolacom konaní.

7. K vyjadreniu žalobcu doručenému žalovanému dňa 03. 01. 2018 sa elektronickým podaným doručeným súdu dňa 08. 01. 2018 vyjadril žalovaný. Uviedol, že podľa jeho názoru odvolanie obsahuje všetky náležitosti ustanovené platnými právnymi predpismi, z obsahu odvolania jasne vyplýva, že odvolaním žalovaný napáda rozhodnutie v celom rozsahu. Zároveň týmto oznámil konajúcemu súdu, že z dôvodu chyby v písaní a počítaní v petite odvolania nedopatrením uviedol, že žiada zrušiť výrok I. napadnutého rozhodnutia, avšak, ako uvádza v texte vyššie, odvolanie smerovalo proti rozhodnutiu v celom jeho rozsahu, tak ako to vyplýva z jeho obsahu. Žalovaný má i naďalej za to, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX obsahuje všetky náležitosti v zmysle platných právnych predpisov účinných v čase jej uzatvorenia. Z toho dôvodu s tvrdeniami žalobcu ohľadne absencie predpísaných náležitostí nesúhlasí a v tejto otázke, ako aj v ostatnom, v plnom rozsahu poukazuje na svoje predošlé podania, ktoré boli súdu predložené v rámci tohto sporového konania. Žalovaný je i naďalej toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktoré stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalobca navyše nepreukázal, kedy nadobudol vedomosť o tom, že sa žalobca údajne bezdôvodne obohatil. Žalovaný má teda za to, že akýkoľvek nárok bezdôvodného obohatenia podlieha subjektívnej premlčacej dobe, nakoľko uzatváranie spotrebiteľských úverov a tiež aj okolnosti nepriateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách boli medializované v tlači, a to po

obdobie niekoľkých rokov a z toho dôvodu žalobca mal možnosť tieto poznatky nadobudnúť už v čase uzatvorenia zmluvy o úvere (viď rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 13C/19/2014 - 100). Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že pokiaľ by aj došlo k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného, jeho vydanie podlieha subjektívnej premlčacej dobe. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. K vyjadreniu žalovaného vyjadrenie zo strany žalobcu podané nebolo.

9. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. - CSP) vec preskúmal v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný, žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

10. V zmysle § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Na základe podaného odvolania žalovaného, tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaného uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. K dôvodom odvolania odvolací súd uvádza, že predmetom konania sú nároky žalobcu vyplývajúce z troch zmlúv o úvere, pričom v predchádzajúcom procesnom postupe došlo k rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nárokoch vyplývajúcich z dvoch zmlúv o úvere (Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX a Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX), pričom o týchto nárokoch z predmetných zmlúv titulom bezdôvodného obohatenia na uvedených zmluvách bolo v predchádzajúcom priebehu konania rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/49/2016 zo dňa 25. 05. 2016, pričom v dôsledku podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v časti ohľadom vyššie uvedených nárokov titulom bezdôvodného obohatenia z vyššie uvedených dvoch úverových zmlúv, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, avšak zrušil vyššie uvedený rozsudok vo výroku o trovách konania a vo výroku o súdnom poplatku a v nároku uplatnenom žalobcom titulom bezdôvodného obohatenia v sume 974,97 Eur uplatneného titulom nároku na bezdôvodné obohatenie zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX. V rozhodnutí odvolacieho súdu (z časti potvrdzujúcom, v časti nároku zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zrušujúcom), vyslovil právny záver a usmernil súd prvej inštancie ohľadom ďalšieho postupu a zamerania ďalšieho dokazovania.

13. Súd prvej inštancie riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vypočul žalobcu k okolnostiam, za ktorých získal vedomosť o bezdôvodnom obohatení sa žalovaného na jeho úkor. Výsluchom žalobcu súd prvej inštancie zistil, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení získal žalobca prezeraním si nebankových spoločností na internete, kde si prezeral rôzne diskusné fóra. Tam sa dozvedel o JUDr. Rybárovi s tým, že približne dva alebo tri dni následne po prezeraní týchto internetových stránok kontaktoval advokátsku kanceláriu JUDr. Rybára, čo bolo niekedy v mesiaci január. Nasledovala spolupráca a výzva na žalovaného. Žalobca spolu s právnym zástupcom

v otázke plynutia subjektívnej premlčacej doby poukázali na výzvu na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 22. 02. 2016, ktorú adresovali prostredníctvom e-mailu žalovanému. Preto po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie poukázal na záver už konštatovaný odvolacím súdom ohľadom objektívnej premlčacej doby, keď odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok v objektívnej trojročnej premlčacej dobe. Prvá splátka, ktorú žiada vrátiť a ktorú poukázal žalovanému bola dňa 07. 03. 2013. Trojročná objektívna premlčacia doba tak uplynula 07. 03. 2016. Žaloba bola na súde podaná 29. 02. 2016 to znamená, že nárok bol uplatnený v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Pokiaľ sa týka subjektívnej premlčacej doby, súd prvej inštancie vychádzal z vyjadrenia žalobcu, ako aj z listín doložených v spise a zistil, že žalobca o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor, a že sa takto mal obohatiť žalovaný, získal vedomosť v mesiaci január a následne dňa 22. 02. 2016 adresoval žalovanému výzvu. Preto pre ustálenie počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z výzvy zo dňa 22. 02. 2016, kedy podľa názoru súdu, preukázateľne začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba.

14. Po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom súdu prvej inštancie bolo potrebné vec prejednať len v rozsahu uvedenom v zrušujúcej časti, t. j. na ustálenie otázky plynutia subjektívnej premlčacej doby. Preto súd prvej inštancie po zrušení veci správne vykonal pojednávanie a dokazovanie len v tomto rozsahu a uvedený dôvod a argumentácia je ťažiskovým odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku. K odvolacej námietke žalovaného, pokiaľ sa týka premlčania, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Žalovaný namietal, že má za to, že odo dňa 09. 07. 2012, t. j. momentom uhradenia istiny, mal žalobca vedomosť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhrádzal sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Žalovaný mal za to, že na základe uvedeného je nárok žalobcu premlčaný v dvojročnej subjektívnej lehote. S takýmto záverom žalovaného sa však nemožno stotožniť, nakoľko uvedené predpokladá, že bezprostredne po zaplatení poslednej úhrady, ktorú žalobca zarátaval na istinu úveru (podľa uvedenia žalobcu dňom 09. 07. 2012), mal žalobca sám nadobudnúť vedomosť o tom, že od uvedeného momentu na strane žalovaného nastáva bezdôvodné obohatenie prijímaním platieb od žalobcu titulom poplatkov a úroku. Tu je potrebné uviesť, že žalobca na základe zmluvy o úvere bol povinný poskytnutú sumu plniť v 12-tich mesačných splátkach po 147,- Eur. Uvedenú vedomosť (vo výške a počte mesačných splátok) ako jediná možno predpokladať a očakávať od žalobcu ako bežného spotrebiteľa. Naopak, nemožno od bežného spotrebiteľa očakávať, že pri plnení vopred určených mesačných splátok má priebežne vedomosť o tom, do akej výšky uvedenými splátkami postupne uhradil istinu, a v tom dôsledku od akého momentu mesačnými splátkami uhrádza poplatky, resp. úrok z úveru. Takýto spôsob výpočtu nie je ani možný, nakoľko v mesačnej splátke sa časť uvedenej sumy započítava na istinu a časť z tejto sumy (mesačnej splátky) sa započítava na úrok z úveru, prípadné poplatky. Nemožno preto tvrdiť, že prvými uhradenými splátkami dlžník uhrádza výlučne istinu poskytnutého úveru, túto v určitom momente splatí a následne plní už len príslušenstvo poskytnutého úveru, t. j. poplatky a úroky. Už vôbec nemožno očakávať od bežného spotrebiteľa, že pri riadnom a pravidelnom plnení splátok má prehľad o časovom momente, kedy týmito uhradil celú istinu a od akého momentu (podľa tvrdení žalovaného) uhrádza poplatky. Takto tvrdený názor žalovaným totiž v sebe obsahuje i predpoklad, že žalobca ako bežný spotrebiteľ vedel, že je veriteľovi povinný uhradiť len istinu, nakoľko zmluvu o úvere je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov v dôsledku nesúladu s aktuálnou právnou úpravou (napr. so Zákonom o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzatvorenia jednotlivých zmluv o úvere), a že túto vedomosť mal ihneď v momente uhradenia istiny úveru, t. j. dňom 09. 07. 2012. V prejednávaní veci bola vykonaným dokazovaním dostatočne preukázaná aj tá okolnosť, že žalobca ako priemerný spotrebiteľ bez právnického vzdelania nadobudol vedomosť o tom, že nie je povinný uhrádzať príslušenstvo istiny až po oboznámení sa s obdobnými spotrebiteľskými nárokmi na diskusných fórach na internetových stránkach a po vyjadrení sa právne vzdelanej osoby, ktorá je v uvedenej oblasti činná, t. j. súčasného právneho zástupcu žalobcu. I odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie vyplynulším z vykonaného dokazovania, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení na strane žalovaného nadobudol žalobca v priebehu mesiaca január 2016, avšak momentom relevantným pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby z hľadiska relevantného dôkazu je moment zaslania výzvy žalovanému žalobcom na vydanie, resp. zaplatenie bezdôvodného obohatenia dňa 22. 02. 2016.

15. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v podanom odvolaní žalobca opätovne namieta i posúdenie vzťahu vzniknutého medzi žalobcom a žalovaným ako vzťahu spotrebiteľského. Tu odvolací súd poukazuje a uvádza, že takáto odvolacia námietka bola vznesená už voči predchádzajúcemu meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej - rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/49/2016 -

72, na ktorú reagoval i Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a s touto sa vysporiadal. Je potrebné uviesť, že predchádzajúci napadnutý rozsudok krajský súd, ako súd odvolací, v časti výroku, ktorým súdu uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia na zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX - 456,-Eur a na zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX - 484,-Eur s príslušenstvom potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 ako vecne správny. V uvedenom rozsudku sa na str. 5 odvolací súd zaoberal i odvolacou námietkou o nespotrebitel'skom charaktere vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, keď v bode 17. predmetného rozsudku uviedol: „pokiaľ v podanom odvolaní žalovaná neustále namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako právny vzťah spotrebitel'ský, tak jej odvolanie nepovažoval krajský súd za dôvodné, pretože v dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie rozviedol, prečo uvedené právne vzťahy považoval za vzťahy spotrebitel'ské, ako aj poukázal na to, že v konaní bolo preukázané, že v danom prípade poskytnuté finančné prostriedky neboli použité za účelom výkonu povolania, či zamestnania. Tento záver súdu prvej inštancie aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých sa zmluvy uzatvárali, považoval krajský súd za správny“. Vzhľadom na uvedené je nutné uviesť, že spotrebitel'ský charakter vzťahu medzi žalobcom a žalovaným už bol konštatovaný v predchádzajúcom rozsudku súdu prvej inštancie, pričom tento záver a právny názor bol už v predchádzajúcom priebehu konania potvrdený odvolacím súdom ako vecne správny a vzťahoval sa na všetky (tri) nároky na vydanie (zaplatenie) bezdôvodného obohatenia na všetky tri zmluvy o úvere uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným. Opätovne vznesená odvolacia námietka rovnakého znenia, o ktorej už odvolací súd rozhodol, a ku ktorej v predchádzajúcom rozhodnutí zaujal jednoznačný postoj, je preto v opätovne podanom odvolaní nadbytočná a nedôvodná a odvolací súd vzhľadom na svoju predchádzajúcu argumentáciu a jednoznačne vyslovený právny záver konštatuje, že v rámci hospodárnosti konania, k tejto nebude opätovne zaujímať totožné stanovisko, ale odkazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutie a na týchto záveroch zotráva.

16. Otázku, ktorú bolo po zrušení veci odvolacím súdom v predchádzajúcom priebehu konania potrebné skúmať a riešiť bol začiatok a beh (plynutie) subjektívnej premlčacej doby, pričom v týchto intenciách súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a dospel k záveru obsiahnutom v odôvodnení rozsudku, a preto predmetom rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu a zároveň preskúmvacej činnosti bola len otázka správnosti záveru o plynutí subjektívnej premlčacej doby. V tejto odvolací súd prisvedčil správnosti záverom súdu prvej inštancie a z uvedeného dôvodu odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

17. Záverom odvolací súd uvádza, že v podanom odvolaní žalovaný prvú časť odvolania venoval odvolacej námietke k nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorou uviedol všeobecne, že v odôvodnení rozhodnutia súd musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Zároveň poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva. V rámci uvedenej odvolacej námietky však neuviedol, v čom považuje odvolaním napadnuté rozhodnutie z tohto hľadiska za neúplné, nesprávne, arbitrárne a neuviedol konkrétne dôvody, prečo za takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje. Samotné poukázanie na požiadavku náležitého odôvodnenia súdneho rozhodnutia obsiahnutú v právnej úprave, resp. samotný odkaz na judikatúru súdov (či už európsku alebo vnútroštátnu), nie je riadnou odvolacou námietkou dostatočnou na to, aby odvolací súd preskúmvával správnosť rozhodnutia v namietanom rozsahu. V podanom odvolaní totiž žalovaný neuviedol, prečo a akým spôsobom pochybil súd prvej inštancie a prečo a v akej časti považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné. Pokiaľ totiž absentuje riadne vymedzená odvolacia námietka obsahujúca špecifikáciu namietanej vady, odvolací súd nemôže preskúmať správnosť, resp. nesprávnosť bližšie nekonkretizovaných záverov. I napriek uvedenému odvolací súd uvádza, že z napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti mal súd po vykonanom dokazovaní za preukázané, ako vyhodnotil jednotlivé predložené dôkazy (ako žalobcom, tak aj žalovaným) súdu, ktorými dôkazmi boli preukázané jednotlivé tvrdenia sporových strán. Z odôvodnenia rozsudku je tak zrejmé čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich hodnotil a tak isto uviedol, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal

a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/4, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97).

18. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd preskúmal i výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, nakoľko sa jedná o závislý výrok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 100 % ako procesne úspešnej strane sporu v celom rozsahu. Na strane druhej, súd prvej inštancie správne vyhodnotil čiastočný úspech žalobcu a čiastočný úspech žalovaného v predchádzajúcom odvolacom konaní, vyhodnotil pomer úspechu v rámci odvolacieho konania k neúspechu a konštatoval, že tento bol približne rovnaký a preto rozhodol, že žalobca a žalovaný nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny potvrdil i vo výrokoch o trovách konania (vo výroku II. o trovách prvoinštančného konania a vo výroku III. o trovách odvolacieho konania).

19. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v celom rozsahu a tento navrhuje zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie, z uvedeného vyplýva, že napadol i výrok rozsudku IV., ktorým súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Zvolen súdny poplatok vo výške 114, 50 eur. V podanom odvolaní však neuviedol, z akého dôvodu považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za nesprávne, či namieta samotné uloženie povinnosti súdom prvej inštancie, alebo nepovažuje za správnu výšku vyrubenej súdneho poplatku. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že o poplatkovej povinnosti neúspešnej strany sporu rozhodoval podľa § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch. Nakoľko bol žalovaný v konaní neúspešný, súd mu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 1a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Odvolací súd uvedený postup súdu považoval za správny a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny i v tejto časti (pričom rozhodnutie v tejto časti, t.j. o poplatkovej povinnosti má povahu uznesenia).

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 CSP aplikujúc ust. § 262 ods. 1 CSP a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 prináleží nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému, ktorý odvolanie podal, avšak v odvolacom konaní nebol úspešný ani sčasti. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na zaplatenie trov odvolacieho konania, resp., že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania na účet právneho zástupcu žalobcu v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške trov konania.

21. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).